

разбира се, тозъ часъ рипна и слѣдъ единъ и повече часа върна се малко разядосанъ. Показа се, че развѣселеното офицерство дигнало варекъ едва ли не за лошавия обѣдъ *), а че и нему, на Лвова, нагрубило. Лвовъ малко позаеква като приказва, тжй щото разказа му излѣзе до нѣйдѣ смѣшенъ: «Прѣдставете си, азъ имъ заповѣдвамъ да прекъснатъ безрѣдицата, а тѣ неискатъ да знажтъ! Азъ имъ казвамъ че съмъ комендантинъ, а тѣ мене въ отговоръ: да-а-а т-те по-о-о с с с с о олимпъ!»

Ний се стараехме да го поуспокоимъ, а въ това време га че на пукъ друга бела. Долу въ канцеларията шумъ и въкакъвъ викъ, Лвовъ избѣгва да види и се върща още по гнѣвенъ: оказва се, че артиллерийски нѣкой си офицеринъ Д., братъ на извѣстния герой, подгонилъ (вѣроятно слѣдъ обѣдъ) единъ опълченецъ, който не му далъ честъ и когато опълченеца се скрилъ въ канцеларията на командантиня, то г-нъ Д. се вмжкналъ подирѣ му и наченалъ на шуми. Появлението на Лвова не го спрѣло, а когато Лвовъ му се казалъ че е комендантинъ, то Д. га че ли се нахортувалъ съ офицеритѣ отъ И. полѣъ, отговорилъ му «да те посолжъ». «Какъ ти се струва тттебе», казваше разсърденъ до подлудяване Лвовъ, «дддва пппжти ме на день ссссооолжтъ!»

На общото съвѣщание се рѣши, че трѣбва да се извѣсти началството за това, което и стана. Нѣма сжмѣние че виновниците ще се накажтъ, макаръ че въ сжщностъ тѣ заслужватъ снисхождение: какво не докарва омразното сѣдение на Шибка? И ако момчетата се откажтъ на единъ два дена, що има рѣчь, да се посжживжтъ, че биле пошумѣле, нима е това престжпление?

На 25 Септември замина вжмъ Шибка брата на нашия генералъ, капитанина отъ гвардейската артиллерия, Димитрий Григоревичъ Столѣтовъ: той докаралъ бомби за мортирната батарея; съ него се азъ познавамъ още отъ Сърбската война и бѣхме наедно въ боя при Джюнисъ, като

*) Трѣбва обаче да признаемъ, че кърчмаретѣ можеха да искарать когато било изъ търпѣние; хранжтъ съвсемъ не за паритѣ, които взематъ.